

Мої, милі родичі та шановні гості нашої Зустрічі.

Йдучи на цю Зустріч, багато разів думала, що можу розказати вам усім та з чим поділитись із свого 80-ти річного життя...

Найперше - рада, що мені вдалось ще раз усіх побачити. Особливо радує те, що зустріла нові обличчя, яких ніколи раніше не бачила... Рада, що наш рід розрісся молодими: рідними та близькими... Усіх, навіть уже й важко запам'ятати.

Зате я добре пам'ятаю діда - Туцканюка Юрія Михайловича та свою бабку – Марію Ільківну, більшість із вас, яких знають тільки по фотографіях...

Дідо був грамотний чоловік, знав кілька мов та, майже щонеділі читав нам усім, із великої, товстої книги - про майбутнє, яке сьогодні є – реальністю. Дідо читав, що колись усе буде за гроші, що брат ненавидітиме брата, сестра не поважатиме сестру, а діти не шануватимуть батьків. Одні май, заможніші – будуть стидатись своїх, бідніших родичів...

Добре пам'ятаю війну та голодні повоєнні роки. Мого батька забрали до мадярського війська, а ми, семеро дітей – один одного менше залишилися із мамою одні. Коли в 1944 році **снаряд вщент розбив нашу хату**, відступаюче угорське військо гнало цивільне населення перед собою, в якості живого щиту. **Моя мама з малими дітлахами та коровою**, постійно вагалась, кого пожертвувати: відпустити налякану вибухами маржину, яка годувала родину чи кинути, у річку, ще грудну дитину, яку несла на руках до самого Бичкова...

Післявоєнні роки, пам'ятаю, як засушливі та неврожайні. Багатомісячна робота в полі, для дорослих та підлітків нашої сім'ї, була справжнім пеклом на землі, всюди там, де нам прийшлось жити, як переселенцям: і в Шаланках, Виноградівського району і в Минаю, Ужгородського району...

Так чи інакше, з 10 народжених дітей – 8 дали життя своїм потомкам. До жалу, уже пішли із життя старша сестра – Василина, яка народила 6-ох дітей, брати Іван та Михайло, кожен із яких виховав по 2-є

дітей... Загалом, завдячуючи моїм батькам: Ключівському Андрію та Туцканюк Анні, народились: 52 внуки, правнуки та праправнуки...

Навіть по цій гілці, нашого великого Роду, далеко не всі, до жалю - знають один одного, не говорячи вже про спілкування між собою...

Однак, саме нині, є прекрасна нагода не тільки зустрітись, познайомитись але й погодитись із народною мудрістю: рід, який не знає свого минулого – не має майбутнього!

Наша Зустріч, це зусилля активних членів нашої Родини та як бачимо не марна спроба достукатись до кожного члена Роду. **Думаю, що наші предки, на землі яких ми сьогодні знаходимось, були б горді за своїх потомків, які знайшли час і можливість - прийти та низенько вклонитись їх пам'яті, їх минулому та їх вірі у нас, сьогодні живущих...**

Бажаю вам усім: і моїм ровесникам, і нашим дітям, зятям та невісткам, їх дітям, внукам, правнукам та праправнукам всього найкращого та вірю, що добра

традиція - родинні зустрічі, будуть і надалі продовжені нащадками нашого великого Роду.

Шановні родичі! **На завершення хочу внести одну пропозицію.** Вважаю, що саме тут, на цьому місці, де побрались, жили та народили нас, наші пращури – доцільно звести **маленьку капличку** яка б стала пам'ятним місцем, куди зможе, в будь який час, завітати любий член нашого великого Роду. Цю культову, родинну споруду доцільно освятити та зробити її місцем, куди кожен зможе привести своїх потомків, розповідаючи про минуле нашого великого Роду. Тут же можна буде збирати й сімейні реліквії Роду...

Вірю, що саме такий поступ, якнайкраще зможе увіковічити минуле наших прабатьків та зміцнити наші родинні взаємини сьогодення...

Дякую за увагу.